

Κάτω τὰς χεῖρας.

Περίεργον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀπροσδόκητον ἀποκάλυψιν παρέσχον εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ «Καίριοι» τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τῆς Αὐστριακῆς ἐν Ἀνατολῇ πολιτικῆς. Ἡ Αὐστρία ὄνειδιζεται ὡς ἐπιδιώκουσα τὴν κατάληψιν τῆς Πρεσβείας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ἀπορρόφησιν τῶν ἑλλήν. πληθυσμῶν καὶ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἐντὸς τοῦ τραγελαφικοῦ αὐτῆς πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ δὲ τεργασταία «Νέα Ἡμέρα» ἤρπασε τὴν ἰδέαν ταύτην καὶ τὴν ἔρριψε παραμορφωμένην πρὸς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον, ὅπως ὑπηρετήσῃ νῦν τὰ Αὐστριακὰ συμφέροντα, στρέψασα ἤδη τὰ νῶτα πρὸς τὴν ρωσικὴν πολιτικὴν, ἣν τῶς ὡς γνωστὸν ὑπηρετεῖ, μετ' ἀχαριστίας μοναδικῆς. Οἱ μηδενισταί, οἱ κατεξασθενήσαντες τὴν κολοσσὸν τοῦ Βορρᾶ ἔσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἐγίνοντο αἷτιοι ὅπως ἡ «Νέα Ἡμέρα» ἀποκηρύξῃ τὰς πανσλαβικὰς αὐτῆς συμπαθείας καὶ συνταχθῇ πρὸς τὸν νέον ἀστὲρα τῆς Ἀνατολῆς, τὸν αὐστριακὸν, ἴσως θὰ ἐφαίνοντο ἐπιεικέστεροι πρὸς τὸν Ἰσάρον καὶ τὴν Ρωσίαν. Ἀλλὰ τὸ πεπρωμένον ἐκάστου πρέπει νὰ πληρωθῇ, πρὸ πάντων δὲ πρέπει νὰ πληρωθῇ ἡ «Νέα Ἡμέρα».

Οὕτω λοιπὸν ἡ ἀφροσύνη τῶν μὲν, ἡ προδοσίκα τῶν δέ, καὶ ἡ ἀπαραδειγματίστος ἀναισθησίκα τοῦ ὄλου ἑλληνικοῦ λαοῦ πρόκειται νὰ μᾶς ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ αὐστριακοῦ αἵτου, νὰ στερηθῶμεν καὶ αὐτὴν τὴν ψωριῶσαν ἡμῶν ἐθνικὴν ὑπαρξίν καὶ νὰ ἀποκληθῶμεν πιστοὶ ὑπήκοοι τοῦ Μεγαλειστάτου Φραγκίσκου Ἰωσήφ; Διατί ὅχι; μήπως καὶ τὰ μᾶλλον ἀποτρόπαια σχέδια δὲν εἶναι κατορθωτὰ ἐν Ἑλλάδι; Ὑλικὸν φαυλότητος καὶ προδοσίας ὑπάρχει ἀφθονώτατον ἐπὶ τῆς κλασικῆς γῆς. Μετὰ τὸν Ἰωσήφ τὸν πάγκαλον, οὗ ἡ παράδοσις σώζεται μεταξὺ ἡμῶν ἐκ τῆς ἐβραϊκῆς μυθολογίας, τὰ χεῖλη τῶν ἑλλήνων οὐχὶ δυσκόλως θὰ μάθωσι νὰ προφέρωσι καὶ τὸ ὄνομα ἐτέρου Ἰωσήφ, τοῦ Φραγκίσκου, καὶ ὁ κ. Ράδοβιτς αὐριον φθάνει ἐνταῦθα ὅπως μᾶς διδάξῃ τὴν νέαν προφοράν. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐρωτικῶν ἀναμνήσεων ὁ πρεσβευτὰς τῆς Γερμανίας ἐπανερχεται εἰς τὴν μετριόφρονα θέσιν του ἐν Ἀθήναις, ὅπως πρωτοστατήσῃ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ραδιουργαλίαις ὁμοίαις πρὸς ἐκεῖνας, αἷτινες προηγήθησαν τοῦ ἐγγράφου τῆς 31ης Μαρτίου· ὁ πρεσβευτὴς στερεῖται πάσης φιλοδοξίας· εἶναι ἀνθρωπὸς ὀλιγαρκῆς· θέλει νὰ ἦναι ἀπλῶς εὐτυχής· καὶ ἀφ' οὗ δύναται ἐν Ἀθήναις νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τῆς τύχης διατί νὰ ζητήσῃ αὐτὴν ἀλλαχοῦ;

Ἀλλ' οἱ κρίνοντες περὶ τοῦ χαρακτηῆρος τοῦ Ἑλλ. λαοῦ ἐκ τῆς φαυλότητος τῆς διοικουμένης αὐτὸν τάξεως νομίζομεν ὅτι ἀπατῶνται οἰκτρῶς. Πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ ὁ Ἑλλ. λαὸς νὰ στερηθῇ τῆς αυτοκυριαρχίας του τὸ κλασικὸν ἔδαφος θὰ πλουτισθῇ μαρτύρων καὶ ἐρεπιπίων. Ἰσως

πολιτικῶς, ἴσως διοικητικῶς, ἀπεδείχθη ὁ Ἑλλ. λαὸς ἀνίκανος πρὸς αὐτοκυβέρνησιν· προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας του νομίζομεν ὅτι κακῶς πράττουσι σκεπτόμενοι περὶ αὐτοῦ, ὡς περὶ ὄργανου καταχθονίων σχεδίων καὶ φιλοκερδῶν ἐπιχειρήσεων. Μήτε οἱ προδότες εἶναι τοσοῦτον πολυάριθμοι καὶ τοσοῦτον ἰσχυροί, μήτε ἡ διοικοῦσα φαυλοκρατικὴ τάξις ἀπακτησέ ποτε ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐθεντικὴν ἀδιείσιστον, ὥστε νὰ θεωρηθῇ εὐχερῆς ἡ ἀρπαγὴ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἀνεξαρτησίας.

Ἐὰν ἡ ξένη πολιτικὴ, ἐπωφεληθεῖσα τὰς ἐσωτερικὰς ἡμῶν δυσχερείαις κατώρθωσε μέχρι τοῦδε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ εὐέλπι μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲν θὰ κατορθώσῃ ὅμως τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ ἀποκτῆνωσιν εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε ἐν δεδομένῃ ὥρᾳ ἀνευ ἀγῶνος καὶ μετ' αὐταρκειῆς νὰ προκαλέσῃ ἢ νὰ στέρξῃ ξένην ἐπικυριαρχίαν. Ἐὰν ὁ κ. Δηλιγιάννης εὕρισκῃ τοῦτο εὐκόλον, φυσικὸν, καὶ ἡμεῖς νομίζομεν τοῦτο ἀκκτόρθωτον, ἀδύνατον, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται νὰ πατήσωμεν ἐπὶ τοῦ πτώματος μυρίων Δηλιγιάννηδων καὶ μυρίων Κουμουνοδούρων.

ΔΟΣΤΟΙ

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΑΡΤΗ. *)

Τῶν σημειώσεών μου ἄρχομι ἀφ' ἧς εἰσηλθὼν εἰς τὸν κόλπον, τοῦ ὁποίου τὰ πρῶτα σημεῖα εἶνε τὸ "Ἀκτιον, ἡ πρώτη νέα Ἑλληνικὴ χώρα τὴν ὁποίαν συνήνητησα, καὶ ἀντικρὺ ἡ Πρεσβεζικα. Τὰ δύο ταῦτα σημεῖα διακρίνονται μακρόθεν, μόλις ἀπέπλευσεν ἐκ Λευκάδος ἡ «Ἰρις», ἐκ τῶν σημαίων ἑλληνικῆς καὶ τουρκικῆς, αἷτινες ἐκυμάτιζον ἐκτέρωθεν. Πολὺ ἐπεθύμουν ἂν ἠδυνάμην νὰ σοὶ περιγράψω τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν ἠθάρτην, ὅτε διηρχόμην τὰ στενὰ ἐκεῖνα, πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὸν Ἀμβρακικόν. Εἶνε ἀδύνατον, διότι αἱ ἐντιπώσεις μου τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε τόσον ζωηραὶ, ὥστε ὁ ἐνθουσιασμός μου δὲν κατέπεσεν ἀκόμη. Ὅταν τις αἰσθάνηται πολὺ ὅ,τι δήποτε, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ γράψῃ. Τοῦλάχιστον εἰς ἐμὲ αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε.

Τὴν «Ἰριδα» ἀπὸ μακρῆς ἀποστάσεως ἐδεξιοῦντο πλοίαρχα χριστιανῶν, ἐπευρημούντων ἐνθουσιωδέστατα, ὠδήγει δὲ αὐτὴν εἰς τὸ στενόν, πλοῖον φέρον θωματικὴν σημαίαν, καὶ ἐπ' οὗ ἐθεξο τοῦρκος τεγματάρχης ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἀπὸ τοῦ Ἀκτιοῦ ἤχει ἐμβυτήριον τῆς ἑλληνικῆς φρουρᾶς, ἐκυμάτιζεν ἡ ἐθνικὴ σημαίκα καὶ ἐζητωκραυγάζον φρενητιωδῶς οἱ χριστιανοί. Ἀπέναντι ἀπὸ τῆς Πρεσβείας ἐχειρέτα ἡ τουρκικὴ σημαίκα, ἀπέδιδον

*) Σ. Σ. Εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν Ζ τὴν ὁποίαν, ὡς εἶπομεν καὶ ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ, ἀργότερον τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς λαβόντες, δημοσιεύομεν μόλις σήμερον.